

РЕШЕНИЕ

№ 3986

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2067** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Ц. М. срещу съдебно решение № 151 от 3.01.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 1751/2012 година по описа на Софийски районен съд, 101 състав, в ЧАСТТА с която е потвърдено Наказателно постановление № 107128/15.11.2011 година, издадено от началник АНД О”ПП”-СДВР в частта с която на С. Ц. М. е наложено административно наказание по чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП- глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал.1 т.3 б. „в” от ЗДвП.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон. Сочи, че съдът неправилно е приел, че деянието е извършено при пряк умисъл, тъй като не е съзнавал, че участва в ПТП. Категорично отрича да е съзнавал, че е реализирал ПТП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението в обжалваната част предмет на касационна проверка и по същество постанови друго с което да отмени НП в потвърдената му част.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът не взема становище жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Моли съда да потвърди решението на районния съд в обжалваната му част.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Със съдебно решение № 151 от 3.01.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 1751/2012 година по описа на Софийски районен съд, 101 състав, е потвърдено Наказателно постановление № 107128/15.11.2011 година, издадено от началник АНД О”ПП”-СДВР В ЧАСТТА с която на С. Ц. М. е наложено административно наказание по чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП- глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал.1 т.3 б. „в” от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите К., К. и В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че С. Ц. М. е осъществил състава на нарушението по чл.123, ал.1 т.3 б. „в” от ЗДвП при пряк умисъл.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание [чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс](#) и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно [чл. 220 от АПК](#), касационният състав намира, че решението е в несъответствие с материалния закон.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и НП факти, като е приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства. От същите обаче, не се установява по несъмнен начин извършване на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП. В хода на производството и пред наказващия орган, и пред съда, санкционираният водач неизменно е поддържал, че не е разбрал, че е станал участник в ПТП. Нито едно от събраните доказателства не противоречи на това му твърдение. Ето защо, посоченият състав на нарушение не е налице. Същият е приложим за случаите, когато между участниците няма съгласие на самото място на ПТП, тъй като видно от текста на разпоредбата, същата ги задължава да не напускат местопроизшествието, да уведомят съответната служба и да изпълняват указанията. От разпита на св. В., чиито показания съдът кредитира, като непротиворечиви, последователни и основани на лични възприятия за осъществени в правната действителност факти и от друга страна като на възможната му заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която е

запознат се установява, че докато разговарвал камиона, при шофьора С. Ц. М. дошъл господин с когото разговаряли, като след приключване на разговора С. М. споделил със свидетеля, че мъжът го е уведомил че е осъществил ПТП и ще се върне на място, за да види какво е станало. След разговарването на камиона, шофьорът потеглил. Тези показания безпротиворечиво ценени във взаимовръзка с останалите доказателства по делото установяват отсъствието на участника С. М. в ПТП от мястото на произшествието. Също така, макар санкционираният водач да е бил несъмнено уведомен за произшествието, то поведението му евентуално може да се квалифицира като нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "а" ЗДвП, а не по б. "в" (който състав може да бъде реализиран при присъствието на участника на мястопроизшествието), както е посочено в НП. Чл. 123, ал. 1, т. 3 б. "в" от ЗДвП, изисква лицата да са обективирали воля по факти от инцидента и тази воля да не съвпада, за да за длъжни да стоят на място до идването на КАТ, тоест предпоставя присъствие на участниците в ПТП на мястото на извършването му. Подобни факти, както посочихме по -горе не се твърдят. Несъответствието между фактическото действие и правната му квалификация е основание за незаконосъобразност на постановената санкция и в тази си част НП следва да бъде отменено.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 151 от 3.01.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 1751/2012 година по описа на Софийски районен съд, 101 състав, в ЧАСТТА с която е потвърдено Наказателно постановление № 107128/15.11.2011 година, издадено от началник АНД О"ПП"-СДВР в частта с която на С. Ц. М. е наложено административно наказание по чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП- глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал.1 т.3 б. „в” от ЗДвП и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 107128/15.11.2011 година, издадено от началник АНД О"ПП"-СДВР в частта с която на С. Ц. М. е наложено административно наказание по чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП- глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал.1 т.3 б. „в” от ЗДвП.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: